
ТІНЬ ЗМІН

– «Жнива минули, скінчилось літо»*, – процитувала Енн Ширлі, замріяно споглядаючи скошені поля. Удвох із Діаною Баррі вони збирали яблука в саду Зелених Дахів – а тепер присіли відпочити в сонячному закутку, де невагомі зграйки будякових насінин пливли повз них на крилах вітру, досі по-літньому свіжо налитого ароматами папороті з Лісу Привидів.

Та все довкола вже свідчило про осінь. Звіддалік чувся глухий морський прибій, поля, зарослі на межах золотушником, стояли голі й сухі, у долині коло струмка багряніли айстри, а Озеро Осяйних Вод мерехтіло попід небом синесинє – і не була то ані мінлива блакить весни, ані бліда голубінь літа. То була ясна, прозора, не порушена синява – мовби вода облишила примхливу гру емоцій та почуттів і поринула в спокійну задуму, якої не могли сколихнути пусті легковажні мрії.

– Гарне було літо, – усміхнулася Діана, крутячи новенького перстеника на лівій руці. – І весілля панни Лаванди стало йому чудовим підсумком. Мабуть, пан та пані Ірвінг зараз біля Тихого океану.

– Здається, вони поїхали так давно, що за цей час могли вже об'їхати цілий світ, – зітхнула Енн. – Не віриться, що вони лише тиждень тому побралися. Тут стільки змін. Пан та пані Аллан теж поїхали. Якою пусткою здається їхній

* Єремії, 8:20, цит. за пер. І. Хоменка (*тут і далі – прим. перекл.*).

дім із замкненими віконницями! Вчора я проминала його – і мене охопило відчуття, наче всі, хто жив там, померли.

– Не буде в нас більше такого пастора, як нан Аллан, – мовила Діана з похмурою затятістю. – Цілу зиму доведеться слухати всіляких тимчасових заступників, а щодва тижні взагалі ніхто не приїздитиме. І ви з Гілбертом поїдете – тут буде так нудно.

– Зате лишиться Фред, – лукаво нагадала Енн.

– Коли пані Лінд переїде в Зелені Дахи? – поцікавилася Діана так, мовби й не чула останніх її слів.

– Завтра. Я й тішуся – та це ще одна зміна. Учора ми з Маріллою винесли все з кімнати для гостей – і знаєш, мені було так прикро. Дурниця, звісно – але це здавалося святотатством. Ця кімната завжди була для мене, мов храм. Колись я вважала її найпрекраснішою у світі. Пам'ятаєш, як розпачливо мені хотілося переночувати в кімнаті для гостей – та тільки не в Зелених Дахах, о ні! Мене б охопив такий трепет, що я би й повік не стулила. Я навіть *пройти* тією кімнатою не могла, коли Марілла веліла принести звідти щось – хіба тихенько скрадалася навшпиньках, затамувавши подих, наче в церкві, і таке полегшення відчувала, коли виходила геть. Там обабіч дзеркала висіли портрети Джорджа Вайтфілда* та герцога Веллінгтонського** – як суворо вони дивилися на мене весь час, поки я там була, надто коли зважувалася глянути в тамтешнє дзеркало, єдине в усьому домі, що не спотворювало мого лица. Я щоразу чудувалася, як то Марілла не боїться там прибирати. А тепер ми її не лише прибрали, а й геть оголили. Герцог і Джордж Вайтфілд опинилися пагорі, у вигнанні. «Так минає слава світова», – засміялася Енн, хоча в усмішці її було знати й

* Джордж Вайтфілд – англійський проповідник, один із засновників руху евангелістів і зокрема методистської церкви.

** Артур Велслі, перший герцог Веллінгтонський – англійський полководець і державний діяч, 25-й і 28-й прем'єр-міністр Великої Британії.

Зміст

<i>Розділ 1</i>	
Тінь змін.....	7
<i>Розділ 2</i>	
Вінки осені.....	15
<i>Розділ 3</i>	
Зустріч і прощання	23
<i>Розділ 4</i>	
Вітрогонка.....	29
<i>Розділ 5</i>	
Листи з дому	42
<i>Розділ 6</i>	
У парку.....	50
<i>Розділ 7</i>	
Знову вдома.....	57
<i>Розділ 8</i>	
Перше освідчення	65
<i>Розділ 9</i>	
Непроханий кавалер і любий друг	70
<i>Розділ 10</i>	
Дім Патті	78
<i>Розділ 11</i>	
Вир життя.....	86
<i>Розділ 12</i>	
«Покута Ейверіл»	95

<i>Розділ 13</i>	
Дорога зрадливих	103
<i>Розділ 14</i>	
Поклик Смерті.....	113
<i>Розділ 15</i>	
Зворотний бік мрії	121
<i>Розділ 16</i>	
Новий затишок	126
<i>Розділ 17</i>	
Лист від Деві.....	137
<i>Розділ 18</i>	
Панна Джозефіна не забуває «маленької Енн».....	141
<i>Розділ 19</i>	
Інтерлюдія	147
<i>Розділ 20</i>	
Гілберт промовляє заповітні слова	151
<i>Розділ 21</i>	
Учорашні троянди.....	157
<i>Розділ 22</i>	
Весна та Енн повертаються в Зелені Дахи.....	161
<i>Розділ 23</i>	
Пол не знаходить скелястих людей	166
<i>Розділ 24</i>	
З'являється Джонас	170
<i>Розділ 25</i>	
З'являється прекрасний принц	175
<i>Розділ 26</i>	
З'являється Крістіна	181
<i>Розділ 27</i>	
Взаємні зізнання.....	185

<i>Розділ 28</i>	
Червневий вечір	191
<i>Розділ 29</i>	
Весілля Діани	196
<i>Розділ 30</i>	
Історія пані Скіннер	200
<i>Розділ 31</i>	
Енн пише Філіппі	204
<i>Розділ 32</i>	
Чаювання в пані Дуглас	207
<i>Розділ 33</i>	
«Він усе ходив і ходив»	212
<i>Розділ 34</i>	
Джон Дуглас нарешті освідчується	216
<i>Розділ 35</i>	
Останній навчальний рік у Редмонді розпочинається	221
<i>Розділ 36</i>	
Візит Гарднерів	228
<i>Розділ 37</i>	
Новоспечені бакалаври	234
<i>Розділ 38</i>	
Оманливий світанок	240
<i>Розділ 39</i>	
Нові весілля	246
<i>Розділ 40</i>	
Книга Одкровення	254
<i>Розділ 41</i>	
Кохання підносить келих часу	259